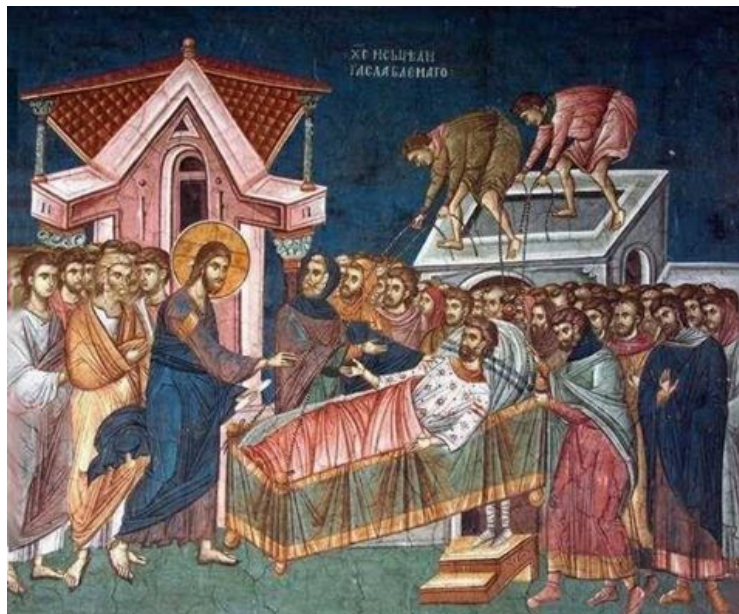

ДУХОВНО РАЗСЛАБЕНИ

Възлюбени в Господа, братя и сестри,
В тазнеделното Евангелско четиво се разказва как нашият Христос Господ изцерил един разслабен (парализиран) човек. Това ми дава повод да ви обърна внимание на една друга разслабеност – тази на душата, защото тя е по-страшна от разслабеността на тялото и ако не се излекува, води до духовна смърт. Кой са духовно разслабени (парализирани)? Това са неспазващите църковния пост. Постът е най-старата Божия повеля, постът ни е заповядан от Църквата, а който не слуша Църквата, той е като езичник и митар (Мат. 18:17). Ще ви

приведа един пример, от който се вижда как Света Богородица отвръща лице от нарушаващите поста дори под благовидни причини. „Когато бях млад послушник – пише архимандрит Кронид, бивш наместник на Светотроицката Сергиева лавра, – бях пускан един път годишно за свиждане с родителите си. И ето, минавайки през Москва за родното си село, се отбих при моя чичо. Той беше съвършено светски човек и не спазваше никакъв пост. Сядайки на трапезата и на мен ми сложиха, каквото на всички – мляко, яйца... и аз ядох. Мислех си: кой съм аз, та специално за мен да приготвят друга, постна храна? Една година преди пострижението ми за монах видях знаменателно съновидение. Стоях в храм – необикновено красив и величествен, сякаш не от тоя свят. Зад десния клирос имаше голяма икона на Божията Майка с Предвечния Младенец в ръце. На главата ѝ блестеше корона. Поразен от красотата на Богородичния лик, преклоних грешни колене и започнах да се моля. Но ужас! Божията Майка извърщаше глава и сякаш сърдита, не искаше нито да ме види, нито да ме чуе. В страх и трепет възкликнах: „Майко Божия! С какво съм Те наскърбил така, че отвръщаш Своя божествен лик от мен, недостойния?“ И чувам Нейния отговор: „С нарушаването на поста! Ти си позволяваш да ядеш блажно в сряда и петък, и по този начин не почитааш страданията на Моя Син. С това ти наскърбяваш и Мен!“ И видението свърши. Но този случай ми беше за урок и ми е за поука до последния ми ден” . Духовно разслабени са също ония християни, които рядко се изповядват пред свещеник и рядко се причастяват. Изповедта е почистване на душата от греховната ѝ замърсеност, а Причастието е нейната храна и питие. Както тялото, ако не се измива редовно, се разболява, така и душата боледува без очистителната баня на светата Изповед. Както тялото умира, ако продължително време не му се подаде необходимата храна и питие, така и душата загива без Причастие. О, сине и послушник в Господа – казва препозоният Йоан Лествичник, – показвай раните си пред лекаря и не се срамувай да кажеш: „Отче, болестта ти е такава, тя стана не от нещо друго, но от собствената ми леност; никой не е виновен – нито човек, нито зъл дух, нито плътта, нито друго нещо, но само моето нерадение.“ С Покаянието и Изповедта преподобният Серафим Саровски свързвал причастяването с Тялото и Кръвта Христови, а светото Причастие – с вечното спасение: “Който се причастява, ще бъде спасен –

казвал той. – А който не се причастява, мисля, че не! Но духовно разслабени са и всички, които макар и да постят, осъждат непостещите или издигат телесния пост над духовния, или се тщеславят с поста си... Духовно разслабени са също каещите се външно, а непроменящи с нищо живота си към по-добро. Приковани към болничния одър са също ония души, в които Христос, макар да е влязъл чрез Светите Дарове, скоро бива изгонен оттам и те остават гладни, жадни и пусти както преди... Значи всички сме разслабени... И чакаме някой да ни вземе с болничния ни одър и да ни спусне в нозете на Лекаря Христа, за да ни излекува. Кой е този Някой? Това са Богородица, ангелите и светиите. Чакаме Христа да каже и на нас: “Чедо, прощават ти се греховете... Стани, вземи си одъра и върви у дома си” (Марк 2:5, 11). Не заради твоята вяра и твоето благочестие, каквито нямаш, те изцелявам, а заради вярата и любовта на Моите светии ти върша тази милост. Ето, ти оздравя; недей греша вече, за да те не сполети нещо по-лошо “(Йоан 5:14). Братя и сестри, Това, че всички сме болни и разслабени, не ни освобождава от задължения един към друг. Както в една болница болни помагат на болни, подбуждани от съчувствие един към друг, така и ние. Ако видим, че нашите домашни или приятели не спазват поста, трябва да се опитаме да им помогнем и те да започнат да постят. Ако отдавна не сме се изповядвали и причастявали, и някой наш ближен се реши да ни заведе при Христа – било с благонамерен съвет, било с личен пример – нека не се дърпаме, а да го оставим да свърши делото си. Нека понесем взаимно болничните си одри, на които лежим, и така всички да се доберем до Христа, според наставлението на апостола: “Братя, и да падне човек в някое прегрешение, вие, духовните, поправяйте такъв с дух на кротост, като се пазите да не би и вие да бъдете изкушени. Понасяйте един другиму теготите, и така изпълнете закона Христов” (Гал. 6:1-2). Благодатта на Господа нашего Иисуса Христа, и любовта на Бога и Отца, и общуването на Светаго Духа да бъдат с всички вас. Амин (2 Кор. 13:13).